

Минават дни, седмици и даже месеци в неспирен труд, а целта на пътуването е още далече. Най-после те стигат до бръговете на Мисисипи, тая широка ръка. Виждат какъто ръката, надолу и нагоре, срещу течението ѝ, пътуват параходи, с различни размери. По молбата на преселниците, в най-близките заселища им се дават малки и голъми лодки, с които те всички заедно се отправят по ръката, за да ги изберат място за заселване.

Изпаренията на съседните блатата на начало им повлияват зле. Но те по-добре и смъло се отдават на работа, като преди всичко се стараят да се защитят от студа. Със помощта на огъня и бравити, те пригавят мѣста, където си построяват временни колиби, които покриват с шума. На рогатия добитък окачават звънци и след това го пускат в околните тръстици; конет си пасят не далече от колибите; храна за тях тук има достатъчно. Когато в тая страна пристигне първият търговски параход, преселниците ще могат да получат от него, ако пожелаят, брашно, жици, разни провизии и друи необходими вещи. Тъканините станове се сглобяват; за хурки се доставя вълна. След няколко седмици семейството сваля от себе си старите дрехи и се облича в дрехи, които подготвят на климата. Едновременно с това, бащата и синовете посадят

Яковъ Одюбонъ

## Мисисипскитѣ преселници

Преведе: Г. Пановски (2)

картофи, рѣпа и др., а парахода отъ Кентъки имъ доставя всичко, което е необходимо, за да се положатъ основитѣ на птицевъдството.

Настъпни октомври, и всички дървета въ гората се покриватъ с разноцвѣтни листа. Утринната роса е прохладна, днитѣ сж горещи, а нощитѣ — студени; семейството още не е привикнало съ климата, и заболява отъ треска. Силитѣ се изтощаватъ отъ болестъта, и всѣки, който ги види презъ това време, спокойно би могълъ да ги нарече жалки и нещастни същества. За щастие, тоя сезонъ отъ годината, който толкова много е опасенъ за здравето, не трае дълго време; следъ него настъпватъ студове. Силитѣ на нашитѣ преселници значително се възстановяватъ. Те отсчитатъ нѣколко дебели ясенови дървета, нарѣзватъ ги съ трионъ, нацѣпватъ ги и ги складирватъ на кубии, предъ колибата. Привечеръ, на бръга на рѣката, те наклаждатъ голѣмъ огънь; минаващитѣ край тяхъ параходи купуватъ отъ тяхъ тия дърва. Полученитѣ пари отъ продажбата на дърветата имъ помагатъ да увеличатъ своитѣ запаси за зимата.

Тоя пръвъ успѣхъ, който се явява плодъ на тяхното трудолюбие, ги окуражава, и те започватъ да работятъ съ двойно усърдие. Съ настъпването на пролѣтта, работата взема новъ обратъ: те започватъ да се хранятъ съ дивечъ, мечешко месо, диви пуйки, гжски, патици, а понѣкога и съ риба. Полята сега сж по-широки и засѣти съ хлѣбни растения, тикви и картофи. Параходътъ често спира въ тая област и купува отъ преселниците ту прасенца, ту теленца, ту дърва; приготвятъ се нови запаси и въ сърдцата имъ прониква свѣтълъ лжчъ отъ надежда.

Нима между мисисипскитѣ колонисти би се намѣрилъ нѣкой, който не би могълъ да постигне такива хубави резултати? Такъвъ, може би, не би се намѣрилъ, само че е нужно умѣние, за да се постигне това безъ чужда помощъ.

Следъ повторното настъпване на есенния сезонъ, нашитѣ преселници вече по-добре се приготвятъ за борба съ треската. Те се снабдяватъ съ всички необходими нѣща за отблъскването на нейнитѣ нападения, т. е. храна, топли дрехи и добро топливо. Ще минатъ още години, и семейството вече съвсемъ ще привикне къмъ климата.

Момчетата не губятъ времето си напразно: те откриватъ блатата съ отлични гори, които могатъ да се използватъ за строежъ. Те виждатъ, какъ покрай тяхнитѣ жилища минаватъ голѣми салове съ нарѣзани дървета и те, на свой редъ, решаватъ да опитатъ щастieto си, като се впуснатъ въ малко предприятие. Те купуватъ дълги триони и изработватъ нѣколко груби талиги, които поставятъ върху дебелите колелета; съ тяхъ закарватъ греди на бръга, направятъ бързо първия салъ, върху който натоварватъ нѣколко сажена дърва. За да

не потъне сала, те го привързватъ съ лиани или съ дебелѣ вжжета; когато настъпни благоприятно време, бащата и синоветѣ му сѣдатъ на сала и се понисатъ надолу, по течението на голѣмата рѣка.

Тяхното пътуване по рѣката не минава безъ разни затруднения, но най-после, те стигатъ Нови Орлеанъ, цѣли и невредими. Тамъ те продаватъ дървения материалъ, и съ полученитѣ пари, които те напълно могатъ да считатъ за печалба, си купуватъ разни предмети, за удобства и удоволствия. Те се връщатъ обратно съ парахода, като пътуването имъ не струва почти нищо, понеже взематъ съ себе си дърва и правятъ на екипажа разни услуги.

Параходътъ бавно се приближава къмъ тяхнитѣ жилища. На бръга стои, въ радостно очакване, майката, обкръжена отъ своитѣ дъщери. До тяхъ лежи купчина отъ овошки, предъ краката имъ стои голѣма стомна, съ токущо издоено млѣко, а въ ржцетѣ си те държатъ паници, съ буци отъ масло. Параходътъ спира; мъже и жени, братя и сестри се прегръщатъ единъ другъ. Параходътъ откарва припаситѣ, на които предводителъ е заплатилъ стойността. Въ тоя моментъ, когато капитанътъ дава сигналъ за тръгване, щастливото семейство влиза въ своята колиба. Мъжътъ подава на своята добра стопанка кесия съ долари, а братята поднасятъ на своитѣ сестри разни подарѣци, купени за тяхъ. Подобни случаи напълно възнаграждаватъ преселниците за тяхния уморителенъ трудъ и за всичкитѣ имъ несгоди.

Спестяванията имъ се увеличаватъ съ всѣка плодородна година. Сега те притежаватъ вече цѣли стада отъ коне, крави и свине; освенъ това, достатъчно сж запасени съ всичко и затова се радватъ на истинско благосъстояние. Дъщеритѣ имъ се омжватъ за синоветѣ на съседнитѣ преселници и намиратъ нови сестри, въ лицето на женитѣ на своитѣ братя. Правителството дава на тяхнитѣ семейства земя, където сж се заселили преди двадесетъ години, и където толкова много сж претеглили отъ мизерия и болести. Построяватъ си на колове, голѣми къщи, които ги предпазватъ отъ наводнение; и тамъ, където нѣкога е стърчала самотна колиба, сега се виждатъ хубави селища. Магазили, лавки и работилници увеличаватъ цената на мѣсто. Преселниците живѣятъ, като се ползватъ съ всеобщо уважение, а когато вече дойде последния имъ часъ — оплакватъ ги всички, които ги познаватъ.

По тоя начинъ е заселена тая обширна страна, като отъ година на година просвѣтата се е разширявала отъ една областъ въ друга. Безъ съмнение ще дойде време, когато великата мисисипска равнина, въ която и днесъ се срещатъ девствени гори и обширни блатата, ще представлява една весела картина: ще бжде превърната на поле, което ще дава обилна жътва, и на овощни градини; побръговетѣ ще бждатъ построени индустриални градове, чиито просвѣтени жители ще благославятъ Провидението.

Край

(Продължение отъ 6 стр.)

**Христо:** А сега поиграй ржченица.

**Иванъ:** И ти, катеричко.

(Музиката засвирва или Христо свири съ авалъ. Мечката и катеричката играятъ въ хубави фигури. Следъ свършване на ржченицата всички ржкоплѣскаютъ.)

**Чина Добревица:** (къмъ Иванъ) Да ти живъ, синко, че ги доведе. Колко ми бѣше мъчно, че не е съ васъ горнятъ, очитъ му се изглеждаха!

**Иванъ:** Здравъ е вече Генко, Чина Добревице.

**Чина Добревица:** Мина му, мина му, ама още е слабъ, Генко. Хайде, синко, прибери се, че пакъ да не напинешъ.

**Иванъ:** Време е и ние да си разидемъ.

**Чина Добревица:** Заговѣзни е, трѣба да се приберете раничко въ къщи да се простите съ всички. Такъвъ е обичая, трѣба да го пазимъ.

**Иванъ:** Така каза и учителътъ — а си пазимъ обичаитѣ.

**Чина Иваница:** Така, зеръ. А пъкъ въ ей сега ще сваря отъ ошафа дето донесохте на Генко.

**Иванъ:** (къмъ маскиранитѣ, важно) ружина! Всички въ редъ!

(Маскиранитѣ цѣлуватъ единъ по единъ ръката на Чина Добревица, като казватъ „еки пости“, и се нареждатъ въ редъ.)

**Чина Добревица:** Да сте ми живи и щастливи, че момчето ми развеселихте!

**Маскиранитѣ:** Сбогомъ, Генко! Сбогомъ. (къмъ Гина и Таня). Сбогомъ! Рахливи момичета! (излизатъ, като заставатъ):

Весели сме весели,  
и защо да не сме весели,  
ний сме млади, млади —  
весели сме, весели...

Завеса

Край